

Чу я Господь и го стори,
 Ала баба проговори:
 „Ехъ, не ша ни ръжъ, ни жито,
 Нито тънкото ти сито,
 Нито малката козичка,
 По-добре да съмъ самичка.
 Искамъ златна огърлица,
 Да съмъ хубава царица,
 Сто слуги да ми слугуватъ,
 За менъ вредомъ да хортуватъ!“

Чу я Господь, па й рече:
 „Нищо ти не давамъ вече,
 Бабо дърта, бабо стара!
 Ти не знаешъ шо е мяра!“
 Па й взе тогава всичко...
 Гледа баба — пакъ самичка.
 И въздъхна си, горкана,
 Че й нищо не остана...

И. Стубель.

ДЪДОВАТА ПИТКА.

НАРОДНА ПРИКАЗКА.

Имало едно време единъ дѣдо и една баба. Дѣдо рекълъ на баба:

— Бабо, опечи питка!

— Отъ какво, дѣдо, да опека питка?

— Ехъ, отъ какво! Хамбаря измети, ношовитѣ остържи и ще съберешъ брашно за една питка!

Измела баба хамбаря. Остъргала ношовитѣ. Събрала брашно. Замѣсила питка. Опекла я. Турила я на прозореца да истине.

Постояла, постояла питката, па като се търколила — отъ прозореца на миндерчето, отъ миндерчето на чергата, отъ чергата къмъ вратата, па презъ прага, че